

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 212.222 van 24 maart 2011
in de zaak A. 198.648/VII-37.962.**

In zake : Bjorn PACQUEE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Livia Moreau
kantoor houdend te 2640 Mortsel
Kerkstraat 55
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Binnenlandse Zaken

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 27 december 2010, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van de minister van Binnenlandse Zaken van 27 oktober 2010 waarbij wordt vastgesteld dat Bjorn Pacquee niet meer voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 6, eerste lid, 8°, van de wet van 10 april 1990 tot regeling van de private en bijzondere veiligheid (hierna : bewakingswet).

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 17 maart 2011.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Livia Moreau, die verschijnt voor de verzoeker, en attaché Dominique Van Dam, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Aan de verzoeker werden op grond van de bewakingswet identificatiekaarten toegekend voor het uitoefenen van bewakingsactiviteiten bij de vergunde bewakingsondernemingen de BVBA K. E. Projects en de NV Seris Security en bij de interne bewakingsdienst de NV Highstreet.

3.2. Op 29 september 2007 verleent de verzoeker zijn instemming met een onderzoek naar de veiligheidsvoorwaarden. In het verslag over dit onderzoek, opgesteld op 29 maart 2010, wordt onder meer melding gemaakt van een vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen van 3 februari 2010 waarbij de verzoeker schuldig werd bevonden aan afpersing. De verzoeker verkreeg de opschorting van de uitspraak van de veroordeling voor een periode van vijf jaar.

3.3. Bij aangetekende brief van 3 mei 2010 wordt aan de verzoeker

meegedeeld dat de minister van Binnenlandse Zaken op basis van de in het verslag over het veiligheidsonderzoek vermelde feiten overweegt de verleende identificatiekaarten in te trekken. Er wordt hem eveneens meegedeeld dat hij over vijftien werkdagen beschikt om bij de Algemene Directie Veiligheid en Preventie inzage te nemen van het administratief dossier en over veertig werkdagen om desgewenst zijn verweermiddelen in te dienen.

3.4. Op 2 juni 2010 dient de verzoeker een verweerschrift in. Daarin laat hij gelden dat de correctionele rechtbank te Antwerpen hem de gunst van de opschorting heeft verleend en dat hij zijn voltijdse betrekking bij de NV Seris Security uitoefent tot tevredenheid van zijn werkgever.

3.5. Bij brieven van 17 september 2010 en 8 oktober 2010 wordt de verzoeker uitgenodigd om te worden gehoord. De verzoeker verschijnt niet op de hoorzitting.

3.6. Met het thans bestreden besluit van 27 oktober 2010 stelt de minister van Binnenlandse Zaken vast dat de verzoeker niet langer voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 6, eerste lid, 8°, van de bewakingswet en beslist zij tot intrekking van de hem verleende identificatiekaarten voor het uitoefenen van bewakingsactiviteiten.

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd :

"Overwegende dat een elementaire voorzorgsmaatregel van de Minister van Binnenlandse Zaken die omtrent de aanvraag moet beslissen, er dan ook in bestaat erover te waken dat de mensen die tewerkgesteld worden in de bewakingssector en zeker zij die instaan voor de controle op het gedrag van personen, een profiel vertonen van terughoudendheid en over de kwaliteit beschikken om op een geweldloze wijze en met respect voor de rechten en de vrijheden van de medeburgers deze functies uit te oefenen.

Dat het de taak is van de overheid een afweging te maken van de feiten die van die aard zijn dat zij een ernstige tekortkoming kunnen uitmaken aan het vertrouwen dat door de maatschappij in deze personen wordt gesteld;

Overwegende dat onderhavige beslissing gebaseerd is op het volgende proces-verbaal die u ten laste wordt gelegd:

Notitienummer n° AN.11.L3.2764/2009 – Zitting Correctionele Rechtbank
Antwerpen dd 03/02/2010

Feiten

PACQUEE Bjorn had, als verantwoordelijke voor de veiligheid, een feestganger 100 euro afgeperst omdat deze langs een openstaand hek met zijn wagen de weg naar de ingang had willen afsnijden.

Verklaring slachtoffer

'Hij vroeg hoeveel geld ik op zak had, waarop ik zei niks op zak te hebben. Hij zei 40 euro te willen. Ik moest met hem mee naar een wat verderop gelegen KBC-kantoor. Toen we in de selfbankruimte stonden, keek hij mee over mijn schouder. Toen ik vroeg of het niet minder mocht zijn, keek hij naar mijn rekeningstand en zei: 'pak maar 100 euro'. Omdat ik bang was, heb ik dit gedaan en heb hem 100 euro gegeven'.

Motivering Rechtbank

De feiten van de tenlastelegging zijn bewezen gelet op de vaststellingen van de verbalisanten, de verklaring van het slachtoffer en de bekentenissen van beklaagde.

De feiten zijn ernstig. Beklaagde streefde louter snel winstbejag na en hield geen rekening met andermans eigendomsrechten. Bovendien misbruikte hij zijn positie als bewakingsagent.

Vonnis

Opschorting van de uitspraak van de veroordeling voor een termijn van vijf jaar.

Overwegende dat artikel 7 van de wet bepaalt dat de Minister van Binnenlandse Zaken, teneinde zijn appreciatiebevoegdheid in het kader van de beoordeling van de naleving van de veiligheidsvoorwaarde uit te oefenen, kan beschikken over gegevens van gerechtelijke en bestuurlijke aard, alsook beroepsdeontologische gegevens, die hem toelaten te beoordelen of de betrokkene, benevens de minimale objectieve wettelijke voorwaarden, ook voldoet aan de veiligheidsvereiste, die inhoudt dat betrokkene geen feiten mag hebben begaan die twijfel kunnen doen rijzen betreffende zijn algemene ingesteldheid of die een ernstige tekortkoming van de beroepsdeontologie uitmaken of tegenindicaties van het gewenste profiel uitmaken, zelfs indien ze niet hebben geleid tot enige veroordeling op strafrechtelijk vlak.

Er dient immers een belangrijk onderscheid gemaakt te worden tussen de manier waarop de feiten moeten bekeken worden op deontologisch vlak en op strafrechtelijk vlak. Dezelfde feiten vertonen een andere orde van belangrijkheid naargelang ze op strafrechtelijk vlak of op deontologisch vlak bekeken worden. Feiten die niet het voorwerp uitmaken van een strafrechtelijke veroordeling vb. omwille van een seponeringsmaatregel of omwille van de opschorting van de veroordeling, kunnen een weigering rechtvaardigen wanneer ze bekeken worden op deontologisch vlak.

De Minister kan derhalve nagaan of betrokkene in het verleden geen feiten heeft begaan of gedrag aan de dag heeft gelegd dat van die aard is dat er gerede twijfel bestaat of betrokken(e) wel over de ingesteldheid en integriteit beschikt die verwacht mag worden van een persoon die toegang wenst te verkrijgen tot de uitoefening van veiligheidstaken via de private sector.

Overwegende dat deze feiten voldoende vaststaan en dit blijkt uit het

gegeven dat u de feiten zowel in uw verhoor ten aanzien van verbalisanten als ten aanzien van de rechter heeft toegegeven.

Overwegende dat voor wat betreft uw verweer dat de strafrechter u de gunst van de opschorting heeft verleend om uw sociale re-integratie en kans op verbetering niet in het gedrang te brengen alsook omwille van uw gunstig strafrechtelijk verleden, ik u het volgende kan meedelen:

Overwegende dat de opschorting van de veroordeling inhoudt dat de feiten bewezen zijn maar dat de rechter de opschorting van de uitspraak van de veroordeling toekent.

Overwegende dat deze gunstmaatregel ook geenszins inhoudt dat er door mij, in mijn hoedanigheid van Minister van Binnenlandse Zaken, niet zwaar kan getild worden aan de feiten.

Immers, het principe van de scheiding der machten indachtig, ben ik niet gehouden door de bezorgdheid van de rechter. De bewakingswet geeft aan de Minister van Binnenlandse Zaken immers een bijzondere appreciatiebevoegdheid betreffende de veiligheidsvoorwaarden na het doorlopen van een administratieve procedure. Ik ben dus op geen enkel moment gebonden door de opportuniteit van het nemen van de opschortingsmaatregel door de rechter aangezien de bevoegdheid van de rechterlijke macht en de bevoegdheid van de administratie totaal van elkaar onderscheiden moeten worden. Zo wordt opschorting door de rechter onder meer opgelegd vanuit de bekommernis om gevangenisstraf te vermijden.

Overwegende dat voor wat betreft de aanbevelingsbrieven die u als bijlage aan uw verweer heeft toegevoegd, hiervan nota werd genomen maar het uiteindelijk de Minister van Binnenlandse Zaken is die een beslissing dient te nemen op basis van alle elementen (in casu een vonnis) die hem ter kennis werden gebracht naar aanleiding van de gevoerde procedure. Om evidente redenen zijn andere personen zoals de werkgever, een collega-bewakingsagent ... minder goed geplaatst om een oordeel te vormen in dit verband, temeer daar zij niet steeds op de hoogte zijn van de gerechtelijke antecedenten van de persoon in kwestie om wie het veiligheidsonderzoek draait.

Overwegende dat de feiten dewelke u ten laste worden gelegd als volgt kunnen samengevat worden:

Het slachtoffer verklaarde dat hij en zijn vrienden omsingeld werden door een 5-tal security-mensen toen ze de weg hadden willen afsnijden via een openstaand hek om sneller huiswaarts te kunnen keren na een vermaakuitstap. De bewakingsagenten begonnen hem en zijn vrienden af te dreigen, beschuldigden hem ervan dat ze daar bakken kwamen stelen en dat dit hem veel geld zou kosten. Toen moest hij met de verantwoordelijke (in casu de heer Pacquée) mee naar de selfbankruimte om eerst 40 euro af te halen. Nadien veranderde hij dit bedrag in 100 euro. Na ontvangst hiervan gaf hij het slachtoffer vriendelijk een hand en ging hij verder.

U daarentegen ontkende aanvankelijk dat u dit geld had aangenomen maar wijzigde nadien uw verklaring: u stelde dat de jongeman bakken bier aan het stelen was en u hem op heterdaad betrapt heeft. U stelde hem voor ofwel de politie te bellen ofwel dit 'onderling te regelen'. De jongeman ging vervolgens akkoord om u 100 euro te overhandigen. U heeft hierbij geen enkele vorm van

geweld gebruikt en had onmiddellijk spijt van uw daden.

Overwegende dat de wetgever het voorbehouden van de toegang tot de private en bijzondere veiligheidssector aan professioneel betrouwbare personen als hoofddoelstelling voorop stelde.

Overwegende dat de wetgever expliciet heeft gesteld dat het gewenste profiel van een kandidaat-bewakingsagent wordt gekenmerkt door het bezitten van respect voor de grondrechten van zijn medeburgers alsook door het bezitten van de nodige integriteit. Met integriteit wordt bedoeld dat men adequaat en zorgvuldig handelt, met inachtneming van zijn verantwoordelijkheden en de geldende regels.

Uit de hierboven weergegeven feiten waarbij u misbruik gemaakt heeft van uw functie als bewakingsagent om een bezoeker geld afhandig te maken, blijkt echter duidelijk dat u geenszins over deze essentiële eigenschappen voor een bewakingsagent beschikt en u bijgevolg niet aan het gewenste profiel voldoet om in de delicate sector van de private en bijzondere bewaking tewerkgesteld te worden.

Overwegende dat ook uw verklaring ten aanzien van de politie, met name dat u geen fysiek geweld heeft gebruikt, uiteraard geen afbreuk doet aan de ernst van de feiten. Een persoon geld afpersen en hierbij misbruik maken van het gegeven dat men de portier van dienst is, is een uitermate laakbare handeling op zich, ongeacht of men fysiek geweld gebruikt heeft of niet. Daarnaast bestaat er ook zoiets als psychologische of morele dwang waarbij men, zonder het gebruik van lichamelijk geweld, toch een persoon onder druk zet. In casu is dit hier onmiskenbaar het geval geweest, temeer daar u zelf in uw verhoor aangaf dat deze persoon vreesde slagen te zullen krijgen van uw persoon.

Overwegende dat voor wat betreft uw verklaring dat u het slachtoffer de keuze heeft gelaten om oftewel de politie op te roepen oftewel dit tussen jullie uit te klaren zonder politionele bijstand, dit getuigt van een volledig foutieve houding. Immers, in het geval dat u het slachtoffer inderdaad op heterdaad betrapt heeft op diefstal, had u uiteraard onmiddellijk en op eigen initiatief de politie moeten oproepen om de nodige vaststellingen te komen doen en kon dit geenszins 'onderling geregeld' worden.

Overwegende dat een dergelijke negatieve attitude een doorslaggevend element is in het vormen van een oordeel met betrekking tot de gedragsingesteldheid noodzakelijk bij de uitoefening van bewakingsactiviteiten. Dat voornoemde feiten in uwen hoofde wijzen op een algemene ingesteldheid die niet beoogd wordt door de wetgever ten aanzien van personen die werkzaam zijn binnen de bewakingssector.

Overwegende dat ik in dit dossier rekening dien te houden met de ernst van de tenlasteleggingen en ik tevens van oordeel ben dat het algemeen belang primeert op uw individuele of financiële belangen; dat het mij omwille van bovenvermelde redenen te risicovol lijkt om u verder toegang te verschaffen tot de delicate sector van de private en bijzondere veiligheid.

Om deze redenen, stel ik vast dat u niet meer voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 6, lid 1, 8° van de bewakingswet.

Overwegende dat ik van mening ben dat de bovenvermelde feiten te zwaarwichtig zijn om, zoals omschreven in artikel 17, lid 1, 2° van de wet van

10 april 1990, louter over te gaan tot het inhouden van de aan u toebehorende identificatiekaarten voor een termijn van ten hoogste zes maanden of om de intrekking te beperken tot bepaalde specifieke activiteiten. Deze feiten zijn voldoende zwaarwichtig om de aan u toebehorende identificatiekaarten voor alle activiteiten in te trekken".

IV. Onderzoek van de vordering

4. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 6, eerste lid, 8°, van de bewakingswet, evenals de schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het recht van verdediging. In het verzoekschrift zet de verzoeker het volgende uiteen :

"Artikel 6, eerste lid, 8° van de Wet van (10) april 1990 bepaalt dat personen die een uitvoerende functie uitoefenen in een bewakingsfirma moeten voldoen aan de veiligheidsvoorwaarden noodzakelijk voor een uitvoerende functie en geen feiten gepleegd mogen hebben die, zelfs als ze niet het voorwerp hebben uitgemaakt van een strafrechtelijke veroordeling, een ernstige tekortkoming van de beroepsdeontologie uitmaken en daarom raken aan het vertrouwen van de betrokkene.

Ter motivatie van de weigering van de identificatiekaart aan verzoeker wordt enkel verwezen naar het proces-verbaal n° AN.11.L3.2764/2009.

In het bijzonder wordt enkel verwezen naar de verklaringen van het 'slachtoffer'.

Aan verzoeker wordt zelfs niet het voordeel van de twijfel gegeven, noch werden de 6 andere security mensen, die nochtans mee het minnelijk akkoord bewerkstelligden, verhoord.

Wim Tellier, de inrichter van het evenement, is nooit verhoord. Van de mensen van Café Local is in heel het dossier ook geen enkele verklaring terug te vinden. De medewerker die mede aanwezig was, is blijkbaar ook niet verhoord.

Enkel omdat verzoeker toevallig diegene was die mee ging tot aan het bankcontact apparaat, moet hij zijn kaarten inleveren.

Daarenboven wordt volledig voorbijgegaan dat dit het enige proces verbaal is dat ooit werd opgesteld lastens verzoeker, en hij gedurende meer dan 8 jaar tot algehele tevredenheid zijn functie uitoefent.

In het arrest nr. 64.562 van 18 februari 1997 in de zaak A.72.247/IV-16.414 inzake Pennie / B.S. werd door uw Hoge Raad gespecificeerd dat de bevoegde Minister terzake over een discretionaire bevoegdheid beschikt, doch deze bevoegdheid wel in concreto moet uitoefenen. In het aldaar besproken geval werd met name geoordeeld dat de minister dat niet had gedaan, en met name zich uitsluitend gebaseerd had op de strafrechterlijke kwalificatie van de feiten, zonder er acht op te slaan dat deze feiten van meer dan 20 jaar eerder dateerden.

In het arrest nr. 126.557 van 18 december 2003 in de zaak A.138.860/XII-3895 inzake Baugniet / B.S., werd hieraan toegevoegd dat deze discretionaire bevoegdheid in concreto en binnen de grenzen van de redelijkheid dient te worden uitgeoefend, en ook begrensd wordt door de manier waarop de verwerende partij de bevoegdheid in vergelijkbare gevallen uitoefent.

In casu werd aan deze voorwaarden niet voldaan.

De concrete aanleiding van deze feiten werd onvoldoende onderzocht, op geen enkel ogenblik werd de goede staat van dienst van verzoeker in de periode voorafgaand aan deze feiten, en sinds de feiten tot op heden, in overweging genomen, noch werden de andere betrokkenen en getuigen gehoord.

Het getuigt niet van de vereiste redelijkheid om op basis van deze eenmalige, en daarenboven betwiste feiten (zie zijn verklaringen in het eigen dossier van verwerende partij), te oordelen dat verzoeker niet langer over de essentiële eigenschappen voor een bewakingsagent beschikt, bijgevolg niet langer aan het gewenste profiel zou voldoen om in de delicate sector van de private en bijzondere bewaking tewerk gesteld te worden.

Het is dan ook volstrekt onredelijk om in deze zaak onmiddellijk de allerzwaarste sanctie op te leggen en geen gebruik te maken van de mogelijkheid zoals voorzien door artikel 17, lid 1, 2° van de wet van 10 april 1990. De summiere standaardmotivering als dat 'deze feiten voldoende zwaarwichtig zijn' volstaat hiertoe niet.

Men gaat tenslotte ook volstrekt voorbij aan het gegeven dat dit geen nieuw(e) aanvraag betrof, maar dat verzoeker reeds gedurende 8 jaar, tot bijzonder grote tevredenheid van zijn werkgevers en opdrachtgevers tewerkgesteld is als bewakingsagent. De standaard motivering als dat de vele aanbevelingsbrieven die hij als verweer aan de bevoegde Minister overmaakte niet in aanmerking kunnen worden genomen omdat deze 'om evidente redenen' minder goed geplaatst zouden zijn om een oordeel te vormen in dit verband 'temeer daar zij niet steeds op de hoogte zijn van de gerechtelijke antecedenten van de persoon in kwestie om wie het veiligheidsonderzoek draait' volstaat niet.

Niet alleen zijn precies zijn werkgevers, opdrachtgevers en collega's als

enige in staat om dit dagdagelijks te beoordelen, maar daarenboven heeft verzoeker helemaal geen andere strafrechterlijke antecedenten.

Door al deze verklaringen bij voorbaat uit te sluiten van de beoordeling ontnemt me(n) verzoeker alle verdedigingsmogelijkheden. Welke deze 'evidente redenen' om dit te doen dan precies zouden zijn wordt ook nergens toegelicht.

De vermelding in de bestreden beslissing als dat enkel de Minister en niet de politie de bevoegdheid heeft om de geschiktheid van verzoeker te beoordelen, staat haaks op de verplichting om het dossier in concreto te beoordelen.

Het weze herhaald dat er zich in het verleden tijdens zijn dienst nooit andere problemen hebben voorgedaan, hij werd ook op geen enkel ogenblik strafrechterlijk vervolgd.

Gelet op het zeer recente overlijden van zijn vader op 1 december ll., kon verzoeker zijn dossier overtuigingsstukken nog niet vervolledigen, hij vraagt voorbehoud om dit hangende de procedure nog verder te doen".

Beoordeling

6. Luidens artikel 6, eerste lid, 8°, van de bewakingswet moeten de personen die een uitvoerende functie uitoefenen in een bewakingsonderneming voldoen aan de veiligheidsvoorwaarden noodzakelijk voor het uitoefenen van een uitvoerende functie en mogen zij geen feiten gepleegd hebben die, zelfs als ze niet het voorwerp hebben uitgemaakt van een strafrechtelijke veroordeling, raken aan het vertrouwen in de betrokkene omdat ze een ernstige tekortkoming van de beroepsdeontologie of een tegenindicatie van het gewenste profiel, zoals bedoeld in artikel 7, § 1bis, van de bewakingswet, uitmaken. Het gewenste profiel is volgens laatstvermelde bepaling gekenmerkt door :

- "1° respect voor de grondrechten van de medeburgers;
- 2° integriteit;
- 3° een incasseringsvermogen ten aanzien van agressief gedrag en het vermogen om zich daarbij te beheersen;
- 4° afwezigheid van verdachte relaties met het crimineel milieu".

De verdere toegang tot het beroep van bewakingsagent is aan de verzoeker ontzegd omdat hij zijn functie heeft misbruikt om een persoon geld afhandig te maken. Voor die feiten is de verzoeker veroordeeld bij vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen van 3 februari 2010. In dat vonnis werden de

hem ten laste gelegde feiten bewezen verklaard "gelet op de vaststellingen van de verbalisanten, de verklaring van het slachtoffer en de bekentenissen van beklaagde". Aldus staan de feiten van afpersing vast en kan de verzoeker niet gevolgd worden wanneer hij lijkt te insinueren dat de bestreden beslissing niet gestoeld is op een zorgvuldige feitenvinding. Gezien het vaststaand karakter van de feiten bestond er voor de verwerende partij ook geen dwingende reden om getuigen te horen.

Artikel 6, eerste lid, 8°, van de bewakingswet verleent aan de minister van Binnenlandse Zaken een ruime discretionaire appreciatievrijheid. Discretionaire appreciatievrijheid houdt per definitie de mogelijkheid in van uiteenlopende conclusies die élk wettig zijn en meer bepaald elk geacht kunnen worden binnen de grenzen van de redelijkheid te zijn gebleven.

Te dezen is de minister van Binnenlandse Zaken van oordeel dat de verzoeker, door het misbruik van zijn functie van bewakingsagent, niet over de essentiële eigenschappen voor de betrokken functie beschikt en niet voldoet aan het gewenste profiel om in de delicate sector van de private en bijzondere bewaking tewerkgesteld te worden. Gewis was een milder oordeel van de verwerende partij denkbaar geweest rekening houdend met het eenmalig karakter van de feiten, maar uit die mogelijkheid volgt niet dat de verwerende partij het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden of een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt. Een strenge invulling van de beoordelingsvrijheid staat immers niet per se gelijk met de kennelijk onredelijke uitoefening ervan. Het oordeel dat "een persoon geld afpersen en hierbij misbruik maken van het gegeven dat men de portier van dienst is, (...) een uitermate laakbare handeling op zich (is), ongeacht of men fysiek geweld gebruikt heeft of niet", is niet kennelijk onredelijk. De beschouwing dat de feiten "te zwaarwichtig zijn om, (...), louter over te gaan tot het inhouden van de (...) identificatiekaarten voor een termijn van ten hoogste zes maanden of om de intrekking te beperken tot bepaalde specifieke activiteiten", is dat evenmin.

De kritiek van de verzoeker dat geen rekening werd gehouden met de wijze waarop hij tot grote tevredenheid van zijn werkgevers en klanten het beroep van bewakingsagent de voorbije jaren heeft uitgeoefend en de beweerd daaruit voortvloeiende schending van zijn recht van verdediging, is niet van aard enige invloed te hebben op de kwalificatie van de feiten waarop de minister haar beslissing tot intrekking van de identificatiekaarten heeft gestoeld.

Het eerste middel is niet ernstig.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder het motiveringsbeginsel, zoals ook omschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. De verzoeker zet het volgende uiteen :

"De Wet van 29 juli 1991 betreffende Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen vergt dat in het besluit zelf op uitdrukkelijke wijze de redenen worden vermeld die ten grondslag liggen aan de beslissing.

Is de materiële motiveringsverplichting een grondvoorschrift, een eis van interne legaliteit, dan is de formele motivering een vormvoorschrift, een eis van externe legaliteit.

De motivering moet afdoende zijn. Wat de beoordeling daarvan betreft verwijst de wetgever naar de maatstaven die de Raad van State hanteert om het afdoende zijn van de motieven na te gaan. Zo moeten de overwegingen duidelijk, concreet, nauwkeurig, draagkrachtig, waarheidsgetrouw en gestaafd zijn door stukken van het administratieve dossier.

Zoals in het eerste middel werd aangetoond, heeft verzoeker gedurende de voorbije acht jaar een vlekkeloze staat van dienst.

Het onderzoek naar de juiste toedracht van het gebeurde werd niet gevoerd, op geen enkel ogenblik werden de andere betrokkenen gehoord, hoewel het administratief dossier nochtans zelf verwijst naar nog minstens vier andere securitymensen.

Het gegeven dat verzoeker zelf, ingevolge overmacht, niet gehoord kon worden, verandert hier niets aan. In zijn verweerschrift en via het dossier dat hij overmaakte, kon zonder problemen een (noodzakelijk) bijkomend onderzoek

worden gevoerd.

Verwerende partij oordeelde in tegendeel louter op basis van het summiere en onvolledige dossier, hierbij enkel verwijzend naar de eenzijdige verklaring van het 'slachtoffer', de dader van een eerdere diefstal.

De aanbevelingsbrieven die verzoeker bij zijn dossier heeft laten voegen en die zijn perfecte staat van dienst bevestigen, worden niet in overweging genomen, de 'evidente redenen' waarom dit niet zou kunnen, niet omschreven.

Tenslotte wordt nergens in concreto gemotiveerd waarom verzoeker, gelet op het eenmalige karakter van deze daarenboven betwiste en niet verder onderzochte feiten, en zijn perfecte staat van dienst, zijn recht op de verdere uitoefening van zijn beroep moet worden ontnomen, minstens waarom onmiddellijk de allerzwaarste sanctie moet worden opgelegd en geen toepassing zou kunnen worden verleend van de mogelijkheid om de inhouding te beperken tot zes maanden of tot bepaalde specifieke activiteiten".

Beoordeling

8. De motieven voor het intrekken van verzoekers identificatiekaarten, waarvan de onwettigheid niet is aangetoond in het eerste middel, zijn in de bestreden beslissing afdoende tot uiting gebracht waardoor de verwerende partij tegemoet is gekomen aan de essentiële doelstelling van de formele motiveringsplicht.

Het tweede middel is niet ernstig.

9. Vermits de verzoeker geen ernstige middelen aanvoert die de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen verantwoorden, is niet voldaan aan één van de bij artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vierentwintig maart tweeduizend en elf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Peter Sourbron,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Peter Sourbron